Ч. 262 Второк 21 падолиста (4 грудня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З руху виборчого. — Видалене галицких робітників з Прус. — Положене на Креті. — З Хіни. Американці на филипиньских островах).

Руский народний комітет виборчий, котрого головою есть п. Юл. Романчук, а секретарем др. Евг. Озаркевич, оголосив вже і припоручив слідуючі кандидатури: З IV. куриї: На округ виборчий Ярослав-Чесанів др. Данила Стахуру, кандидата адвокатского в Перемишли; — на округ виб. Львів Городок-Яворів дра Костя Левицкого, адв. у Львові; — на окр. виб. Жовква-Сокаль-Рава дра Михайла Короля, адв. в Жовкві; — на окр. виб. Золочів Перемишляни о. Дан. Танячкевича, пароха з Закомаря; — на окр. виб. Станіслав-Богородчани-Товмач Надвірна Йосифа Карановича, радника судового в Станіславові; — на окр. виб. Коломия Косів Снятин дра Теофіля Окуневского, адв. в Городенці; — на округ виб. Заліщики-Борщів Городенка о. Алоїзия Олесницкого, пароха в Торговици. — З V. куриї: На округ виборчий Стрий-Турка Жидачів Бібрка Долина Калуш дра Андрія Коса, адвоката в Калуши; — на окр. виб. Броди Камінка-Жовква Рава Сокаль Данила Жекелиту, господаря в Бутинах; — на окр. виб. Станіславів Рогатин Підгайці-Бучач Товмач Йосифа Гурика, господаря в Угринові долішнім.

Галицкі робітники в наслідок наказу німецких властий, мусіли найдальше до дня 1 грудня забрати ся з Познанщини, західних Прус і Шлеска, де були заняті при фабриках та ріжних заводах. Оногди около 2 000 робітників переїхало через Познань до границі. Дня 1 грудня, в цілій німецкій державі переводив ся спис населеня, і заразом спис живого інвентаря та овочевих дерев.

З Царгорода доносять до Frankf. Ztg., що подорож кн. Юрия, комісаря Крети, яка мала на цїли узискане самостійности Крети, остала без успіху. Именно ширені вісти, немов би Росия дала кн. Юриеви свою згоду на сей плян, є зовсїм невірні. Кн. Юрий звернув ся був до чотирох інтересованих держав з пропозициєю, щоби Крету прилучити до Греції в такім відношеню, як Льотаринґію і Альзацию прилучено до Німеччини, а в такім случаю кн. Юрий згодить ся стати намістником Крети. Російский міністер заграничних справ гр. Лямсдорф дав виразно до зрозуміня князеви, що Росия не дозволить ніяких змін в теперішнім стані на Креті.

Вісти, які дістаємо з Пекіну, хто знає, чи не баламутнїйші від вісток з того часу, коли столиця Хін находила ся в руках Боксерів. Річ цїла лежить мабуть в тім, що европейска дипльоматия укривав неудачі при мирових переговорах, які ведуть ся в Пекінї. Лїгунчан, втягаючи Европу в переговори, впровадив усю европейску дипльоматию в лябіринт, з якого ніяк їй добути ся. Хінці сьвідомі свого користного положеня, то й не спішать ся з переговорами, протягають їх, кілько можна. Цїла справа обертає ся довкола трех головних точок, поставлених Хінцям, смертної кари для князїв та достойників, що спричинили і підпирали боксерский рух; заплати високої воєнної контрибуциї і знесеня фортифікаций над берегами печілїйского заливу. На ті услівя не дало хіньске правительство доси майже ніякої відповіди. Бо й тяжко жадати від того самого правительства, яким правлять саме найбільше скомпромітовані проводирі боксерского руху, князь Туан і ґенерал Тунфушіян, аби оно тих самих достойників карало смертию. То просто немислиме. Рівнож неможливе, аби Хіна заплатила півтора міліярда франків контрибуциї, коли еї фінансове положене крайно нужденне. А що до третої головної точки мирових переговорів, то тілько часть держав, а именно Анґлїя, Німеччина, Бельґія, Італія і Австрия домагають ся збуреня печілїйских укріплень; прочі держави не бажають ослабленя хіньскої мілітарної сили і поволи усувають ся від цілої афери. Хінці тимчасом сьміють ся в кулак з европейских клопотів, бо знають, що Европа ніяк не зможе посунути ся дальше в глубину Хіни, як се доси стало ся.

Послідні часи принесли нам трохи вістий з далекого филипиньского архіпеляґу, де — з заїлостию і завзятєм веде ся звиж два роки смертельна борба Таґалїв з Американцями. Коли Американці підчас війни з Іспанією стали вперве на Филипинах та візвали Таґалїв скинути іспаньске ярмо, то зазив сей був

---

8)

ГАНЯ.

(З польского — Генрика Сенкевича.)

(Дальше).

Отець трохи завагував ся, кинув очима на штахети, на коня і на мене, і сказав:

— Дай спокій.

— Очевидно! — відповів я з жалем. — Ліпше буги мені бабою, в порівнаню з Селимом.

— Генрику! Що то говориш! — скрикнув Селим, обіймаючи мию шаю руками.

— Скачи, скачи хлопче! а добре справ ся — сказав отець, котрого гордість була обиджена.

— Коня сюди: — крикнув я на Франка, що опроваджував по подвіри змученого сивого.

Нагле зірвала ся з місця Ганя:

— Пане Генрику! — просила — то я причиною тої проби. Я не хочу, не хочу! Ви того не зробите.... для мене.

І кажучи то, дивилась мені в очи, немов би хотіла доповісти поглядом всьо то, чого не могла висказати словами.

Ах! за той еї погляд віддав би я послідну каплю крови в тій хвили, але я не міг і не хотів усгупити. Обиджена моя гордість була в тій хвили сильнїйша від всего, тому я заволодів над собою і відповів сухо:

— Помиляєш ся Ганю, коли гадаєш, що ти причиною. Буду скакати для власної приємности.

Сказавши то, мимо що всї протестували, крім вітця, сів я на коня, і звільна рушив в липову улицю. Франко отворив браму і замкнув єї сейчас за мною. Я був в души огірчений і був би скакав через ті штахети, хочби були й два рази висші. Уїхавши яких триста кроків, завернув я коня і пустив бігцем, почім зараз змінив в ґальоп.

Нагле замітив я, що сїдло рушає ся підомною.

Стало ся одно з двоїх: або попруга надірвала ся в часї попередного скоку, або Франко попустив еї коневи для віддиху, і з глупоти, чи забутя, не остеріг мене о тім досить вчасно.

Тепер вже було за пізно. Кінь в найбільшім розгонї наближав ся до штахет, а я не хотів его вже здержувати. „Забю ся, то ся забю!“ — погадав я собі. — Взяла мене якась розпука. Я судорожно стиснув боки коня, вітер свистав мені в ушах. Нагле блисли мені туй перед очима штахети, я махнув тростиною, почув, що піднošу ся у воздух, до уший донїс ся крик з ґанку, в очах мені потемнїло і.... по хвили я очутив ся з омлінї на траві.

Зірвав ся на рівні ноги.

— Що стало ся? — скрикнув я. — Я упав? Зімлїв?

Коло мене стояв отець, Селим, о. Людвик, Казьо, пані д'Іве і Ганя, бліда як полотно, з сльозами в очах.

— Що тобі? Що тобі? — питали з усїх сторін.

— Цїлком нічого. Я упав, але то не з моєї вини. Попруга пукла.

Справді, я лиш на хвилю омлїв і тепер чув ся цілком здоровим, лиш трохи не ставало мені віддиху. Отець почав дотикати моїх рук, ніг і плечий.

— Не болить? — питав.

— Ні. Я цілком здоровий.

Вскорі вернув мені і віддих. Я був лиш злий, бо здавалось мені, що видаю ся сьмішний. І сьмішнєж мусїв я виглядати! Спадаючи з коня, перелетїв я з розгоном через цїлу ширину дороги, що ішла попри муравник і упав на траву, в наслїдок чого ліктї і колїна мого ясного одіня були помальовані на зелено, а одінє і волосє в неладі. Але при тім всїм той неприємний припадок зробив мені покий що одну прислугу. Именно перед хвилею предметом загального занятя нашого кружка був Селим, як гість і як гість сьвіжо прибувший, тепер я, вправдї коштом моїх ліктїв і колїн, займив его місце. Ганя приписуючи все собі, а мимоходом кажучи, справедливо, причину тої небезпечної проби, котра так зле могла для мене скінчити ся, старала ся винагородити менї добротою і вічливостию свою неосторожність. Під таким впливом вернула менї вскорі веселість, що уділила ся і цілому, перед хвилею наляканому товариству. Ми бавили ся дуже добре; подано підвечірок, при котрім Ганя була господинею, а відтак вийшли до огорода. В огородї Селим розбавив ся як мала дитина; сьміяв ся, пустував, а Ганя помагала єму з цілої души. Вкінця Селим сказав:

сьвідомим обманьством. Таґалї зрозуміли скоро, що Америка хоче зробити із Филипин свою кольонію, без ніяких майже звобід, і під проводом Аґінальда борють ся до нині против американьскої опіки. Американьске правительство обіцювало чим скорше здавити „розбишацкі банди“, як зове в урядових рапортах таґальских партизантів. Та до тепер посїдає Америка вузкі тілько прибережні полоси на островах Люзон, Мінданао і Пальован. Все проче в руках Таґалів. А та нуждена здобича коштувала чи мало: з 65.000 людий, висланих на Филипини, в протягу одного року: 268 убитих, 750 ранених і 55 полонених; крім того 5570 лежить по шпиталях, а в наслідок пошестий померло 995. Як видко, біляне не дуже веселий. Тому американьске правительство й задумує вислати на Филипини нових 35.000 людий.

Новинки.

Львів дня 3-го грудня 1900.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував: радників висшого краєвого суду у Львові Кар. Кривицкого і Адольфа Підляшецкого радниками двору в найвисшім трибуналї, а посла буковиньского краєвого сойму бар. Ант. Кохановского заступником маршалка краєвого на Буковині.

— **Санкционований закон.** Є. В. Цїсар санкционував ухвалений соймом проект закона, після котрого властителї домів у Львові обовязані сполучити свої доми з міскими водопроводами, а громадї міста Львова дає ся позволене на побір громадского податку чиншового і оплат на направу, удержане і розширене міского водопроводу.

— **Впроєсьв. Митрополита** Шептицкого прийшли повитати онодги також крил. др. Делькевич, предсїдатель Народного Дому, др. Шараневич, старійшина Ставропиґійского Інститута, Юл. Романчук, голова „Просьвіти“, др. Кулачковский, директор „Днїстра“ і В. Нагірний, директор „Народної Торговлї“, професори теольоґічного факультету, ректорат рускої семинариї духовної і н. Проф. Романчук, з котрим були разом пп. Кулачковский і Нагірний, привитав митрополита короткою промовою, висказуючи желане, щоби міг на своїм високім становищи довго трудити ся для добра руско-кат. церкви і руского народу. Митрополит подякував, заявляючи, що: при працї для добра спільної вітчини знайдемо ся все разом, будемо ся взаїмно обучати ві всїх справах і потребах народу, а до якихсь важнїйших непорозумінь межи нами певне не прийде.

— **З львівского унїверситету.** Ректором унїверситету на місце о. дра Більчевского вибрано дра Бронислава Кручкевича, професора клясичної фільольоґії.

— **Надане парохії.** Опорожнену греко-кат. парохію regiae collationis в Доброгостові, надало Намістництво о. Олександрови Сембратовичеви дотеперішному пароxови і деканови в Новім Селї.

— **Послом до буковиньского сойму** при доповняючім виборі з більших посїлостий на місце пок. посла Стефановича вибрано Каз. Богдановича.

— **Конкурс на виготовлене взірця 100-коронових банкнотів.** Заряд австро-угорского банку подав вже дотичним заведеням і фаховим корпорацинм до відомости условія, після котрих мають бути виготовлені банкноти коронової валюти висшої катеґориї (почавши від 100 корон). Банкноти мають бути 165 мілїметрів довгі, а 110 мілїметрів широкі. З одної сторони має бути цїсарско-австрийский орел і німецка напись, з другої угорский герб і угорска напись. Загальний вигляд ноти має бути однаковий, але в подрібностях ріжнородний. При укладаню взірця треба уважати на то, щоби підроблюване банкнотів було як найбільше утруднене. Велику вагу кладе ся на орнаментальну окрасу і на фіґуральний елемент, котрий має бути пластично модельований. Фіґури мають бути рисовані анфас (en face) або в три чверти профілю. Ті артисти, котрі хотїли би зробити взірцї в четверо або в девятеро більшій величині (22 : 33 центим. або 33 : 49.5) мають предложити також скіц такої величини, якої має бути банкнот, найдальше до 31-го сїчня 1901 р. 12 год. в полудне в протоколї подавчім австро-угорского банку у Відни (1 Bez. Fregung, N. 1, 2 Stock). Перша нагорода 2.000 К., друга 1.200 К., третя 800 К. а четверта 400 К. Преміований проект переходить на власність банку. Банк приймe також і не преміовані проекти і заплатить за них що найбільше 200 К. Нагороджені проекти рисунків стають ся власностию банку, але автор проекту не має права жадати, щоби его рисунок був виконаний на банкнотах. Але скоро би проект якогось артиста був принятий хоч би й зі змінами, то він обовязаний виготовити цїлий проект після вказівок банку в четверо більшій величині найдальше до 15-го мая 1901 р. По відставленю на час сеї роботи і скоро она буде принята, дістане артист ще 4.000 К. окремої заплати.

— **Перший снїг.** Сегорічна зима здаєсь придержувати ся досить точно подїлу часу. Осїнь скінчила ся з кінцем падолиста, а зима настала майже точно з початком грудня, так, що на сям перехід з одної пори року до другої лишив ся ледви один день. Вчера дня 2-го грудня під вечер взяв мороз і забілїли ся дахи і улицї в містї, а зима розгостила ся вже на добре, але тихо і лагідно не перестрашуючи нікого.

— **В Вербівци,** повіта косівского, відбуде ся дня 3-го грудня с. р. посьвячене двоклясової, мурованої, бляхою критої нової школи народної, вибудованої коштом 11.000 корон на місци закупленої від камери за 1.100 корон старої коршми.

— **Пять вироків смерти** довершено недавно в варшавскій цитадели на пятьох социялїстичних робітниках з Ченстохови за замордоване кількох людий, котрих робітники уважали за шпиґунів. Берлиньска Post доносить, що цар хотїв помилувати засуджених, але спротивив ся тому ґенерал-ґубернатор князь Імеретиньский.

— **Заходом фiлiї руского товариства педаґоґічного в Коломиї** відбуде ся дня 8. н. ст. грудня с. р. о 3. годині по полудни, в салї І. а. кляси рускої ґімназиї в Коломиї друга конференция членів товариства, з двома відчитами: п. Раковского: „де шукати основ педаґоґії?“ і п. Навчука: „Про память“. Вступ для членів вільний. Видїл просить о як найчисленнїйшу участь. — З друкарнї Наук. товариства імени Шевченка вийде сими днями елєґантно виданий кишеневий календарик накладом філїї р. тов. педаґоґ. в Коломиї, і буде продавати ся по дуже низькій цїнї.

— **Пару коний селяньских з возом,** очевидно походячих з крадежи, закнестионовано в готели молдавскім у Львові. Онодги в ночи за

— Ах! Як ми тепер будемо бавити ся в трійку.

— Цїкава я — сказала Ганя — котре з нас найвеселїйше?

— То певне я — відповів Селим.

— А може я? О я також з природи дуже весела.

— А найменше веселий то Генрик — додав Селим. — Він з природи поважний і трохи задумчивий. Колиб так в середних віках, то став би блукаючим лицарем і трубадуром, лише правда: не умів співати! Але ми — докінчив, обертаючись до Ганї — то в кірци маку виглядїли ся і добрали.

— Я не годжу ся на то — сказав я. Після моєї гадки добрані вдачі то противні вдачі, бо в такім случаю одно має ті прикмети яких не достає другому.

— Дякую — відповів Селим. — Возьмім, що ти з природи любиш плакати, а панна Ганя сьміяти ся. Ну, припустім побираєте ся....

— Селим!

Селим поглянув на мене і почав сьміяти ся...

— А то що, паничу? Га, га! А памятаєш ти бесїду Цїцерона Pro Archia? Commoveri videtur juvenis, що по нашому значить: молодець як здаєть ся змішаний? Але то нїчого не значить, бо ти славно навіть без причини печеш раки. Панно Ганю! він славно пече раки а тепер напік їх і за себе і за вас.

— Селим!

— Нїчого, нїчого. Вертаю до річи. Отже ти, плаксивий паничу і пані, панно сьмішко женити ся. І що дїє ся: він починає плакати, ви сьміяти ся; не розумієте ся нїколи: не сходите ся нїколи, розходите ся все і то маєте бути добрані вдачі? О, зі мною то що иншого! Ми просто сьміялись би цїле жите і конець.

— Ах, що говорите! — відповіла Ганя. Свою дорогою обоє почали реготати ся. Що до мене, то я не мав до сьміху найменшої охоти. Селим навіть не знав, яку кривду робив менї, вмавлюючи в Ганю ту ріжницю між ві а моєю вдачию. Я був як найбільше розгнїваний і тому відозвав ся до Селима з докором:

— Дивний маєш погляд а дивує він мене тим більше, що як я замітив маєш якусь слабість до задумчивих осіб.

— Я? — спитав з неуданим зачудованем.

— Так. Пригадаю тобі лиш одно віконце, кілька фуксий у віконци і личко між фуксиями. Даю тобі слово, що не знаю так мелянхолїйного лиця.

Ганя почала плескати в долонї.

— Ого! довідую ся чогось нового! — скрикнула сьміючи ся. — А красно, красно, пане Селиме! красно!

Я гадав, що Селим змішає ся і стратить певність себе, але він лиш сказав:

— Генрику!

— Що?

— Знаєш, що роблять з тими, що мають за довгий язик?

І в сьміх.

Однако Ганя почала ему противити ся і напирати, аби сказав їй хоч імя своєї любки. Не надумуючись довго, сказав: „Юзя!“ Але колиб був собі з того що робив, заплатив би дорого за свою щирість, бо Ганя від тепер не дала ему вже спокою аж до самого вечера.

— Красна? — питала.

— От така.

— Яке має волосе, очи?

— Красні, але не такі, які менї найбільше подобають ся.

— А які вам подобають ся?

— Волосе ясне, а очи, як ласка, синї, такі як ті, в які тепер дивлю ся.

— Ох! пане Селиме!

І Ганя насупила ся, а Селим зложив руки, примилив ся і з тою незрівнаною солодостию в очах почав говорити:

— Панно Ганю! не гнївайте ся, пані! Що вам бідний Татарище завинив! Не гнївайте ся! Розсьмійте ся.

Ганя дивила ся на него і в міру як дивилась, сходила хмарка з єї чола. Просто чарував єї. Усьмішка почала блукати в кутиках єї уст, розяснили ся очи, розвеселилось личко і в кінци відповіла мягким лагідним голосом:

— Добре, не буду гнївати ся, але прошу бути чемним.

— Буду, як менї Магомед милий: буду.

— А ви дуже любите свого Магомеда?

— Як пси дїда.

— І знов почали обоє сьміяти ся.

— Ну, а тепер скажіть менї — розпочала Ганя розмову на ново — в кім любить ся пан Генрик? Я его питала, але не хотїв менї сказати.

— Генрик?... Знаєте що (тут Селим поглянув на мене з під ока) він ще хиба в нїкім не любить ся, але буде любити ся. О, добре знаю в кім! І що до мене....

— Що до вас?... — спитала Ганя, силуючись покрити змішане.

— Я зробив би то само. Але впрочім... пождїть но: може він вже й любить ся?

— Лише прошу тебе, дай спокій Селиме!

— Мій добрий хлопчище! — сказав Селим, стискаючи мене за шию. — Ах, коби пані знали, який він добрий!

— О, знаю о тім! — відповіла Ганя. — Памятаю, який був для мене по смерти дїда.

Хмарка смутку перелетїла тепер поміж нами.

— Кажу вам — говорив Селим, аби звернути розмову на иншеи предмет — кажу вам, що як по іспитї до головної школи ми разом попили ся з нашим учителем....

— Попили ся?

— Так! О, то вже такий звичай, его не вільно понехати. Отже коли ми попили ся, то-

їхало там двох селян і жінка, котрі випрягнувши коні вийшли без оповістки і тим звернули увагу на себе. Один з незнакомих міг мати літ 40, з темним заростом, в кожуху і старім плащи, звав другого „Яном“ а віз фасону подібного до возів з Дрогобича; на нім лишила ся біла парасоля і два мішки значені J. T. & S. і D. A. Вчера рано арештовано мабуть спільника тих коноводів, Михайла Федюру, літ 24, котрий крадькома заглядав до тої стайні. Він випирає ся участи. При нім знайдено малу червону юксту (квіт витятий з книги квітової) з ч. 68 і датою 26 падолиста та числом 5.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: З днем 30 падолиста с. р. заведено на шляху зелізничім Гадікфальва-Бродина поїзд мішаний ч. 2859. котрий буде переходити кождої пятниці з Гадікфальви до Бродини. Розклад їзди сего поїзду заміщений в дотичнім оповіщеню.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Копенгаґа 3 грудня. Росийска цариця вдова виїхала вчера до Росиї. Король відпровадив еї на дворець.

Капштадт 3 грудня. Льорд Робертс виїде дня 11 грудня з поворотом до Анґлії.

Париж 3 грудня. Президент Крюґер виїхав в суботу по полудни до Кольонїї.

Кольонїя 3 грудня. Кріґер приїхав коло північи на головний кольоньский дворець. Тисячі публики позитали его. Урядового принятя не було.

Берлин 3 грудня. Цісар Вільгельм не приймe Кріґера, супротив чого він не приїде до Берлина, а поїде просто до Голяндиї.

Білгород 3 грудня. Вчера відбуло ся в соборі богослуженe за здоровле царя.

Надіслане.

Ц. к. упр. галиц. акц. Банк гіпотечний у Львові

принимае від дня 1-го жовтня 1889 почавши

Вкладки на Касові Асиґнати

4-процентові, платні в 30 днів по виповідженю
$4^1/_2$-процентові, платні в 60 днів по виповідженю
як також

Вкладки на рахунок біжучий

для котрих на жадане видае

Книжочки чекові.

Львів, дня 30 вересня 1899.

— **Дирекция „Краєвого Союза кредитового“** стовариншеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, запрошуе отсим до приступленя в члени стовариншеня. Членами „Краєвого Союза кредитового можуть бути особи фізичні, як також товариства, громади і братства церковні. *Один уділ членьский 25 зр.* Кождий член може мати більше уділів. При складаню першого уділу належить зложити *вписове на резервовий фонд в кводі 1 зр.* — „Краєвий Союз кредитовий“ *приймае вкладки ощадности* в довільній висоті і опроцентовуе їх $4^1/_2$% та уділяе кредиту руским товариствам кредитовим на $5^1/_2$%. Инші особи можуть користати з кредиту в „Краєвім Союзі кредитовім“ за 7%. Льокаль „Краєвого Союза кредитового“ у Львові: Ринок ч. 10 І. поверх (дім „Просьвіти“). Години урядові: від 12 перед полуднем до 2 по полудни кождого дня окрім неділь і руских сьвят. *Дирекция.*

ді я, бо то бачать пані, я дуже розсіяний, підвіс ваше здоровле Я зле зробив, видять пані, але Генрик як зірве ся: „Як ти сьмієш вимавляти імя Гані в такім місци?“ каже до мене. Бо то був собі пияцкий склеп. Ми трохи не побили ся. Але він не дасть вас обидити, що ні то ні!

Ганя подала мені руку.

— Пане Генрику! Які ви добрі.

— Ну, добре — відповів я, підбитий словами Селима — але скажи сама, Ганю, чи й Селим не добрий, коли оповідае такі річи?

— О, велика мені доброта! — сказав сьміючи ся Селим.

— Але так! — відповіла Ганя: — ви оба рівно добрі і буде нам разом дуже добре.

— Ви будете нашою королевою! — крикнув Селим з одушевленем.

— Панове, Ганю! — просимо на чай — відозвав ся з ґанку голос пані д'Іве.

Ми вернули всі трое на чай в як найліпшім настрою. Стіл був заставлений під верандою; сьвічки обняті шкляними чашами, горіли блимаючим сьвітлом, а нетлі, літаючи роєм коло сьвітла, товкли ся о шкляні стіни чаш; листки дикого винограду шелестіли, колисані теплим подувом нічним, а за тополями викотив ся великий золотий місяць. Послідна розмова межи мною, Ганею і Селимом, настроїла нас дивно лагідно і приязно. Вечер такий тихий і спокійний поділав і на старших. Лиця вітця і о. Людвика були погідні як небо.

При чаю пані д'Іве почала класти карти, а отець попав в як найліпший настрій, коли став оповідати о давних часах, що у него було все ознакою доброго настрою.

— Памятаю раз — говорив — стояли ми недалеко якогось сільця в Красноставскім; ніч, памятаю, була темна, хоч око виколи (тут потягнув диму з люльки і пустив понад сьвічку). Чоловік був утомлений, як жидівска хабета. Отже стоїмо собі тихо, аж тут....

І тут слідувало оповідане дивних, предивних подій. О. Людвик, що вже їх був нераз чув, мимоходом перестав поволи курити, слухав чим раз уважнійше, закладав окуляри на чоло і киваючи головою, повтаряв: „угум! угум!“ або й скрякував: „Христе Боже! — ну і що?“ Ми з Селимом, оперши ся о себе раменами, з встромлениии в вітця очима, ловили з жадобою его слова; але враженя на ніякім лици не малювали ся так значучо як на лици Селима. Они сьвітили як грань, на лице били румянці, горяча всхідна вдача вийшла як олива на верх. Тяжко було ему досидіти на місци. Пані д'Іве, поглянувши на него, усьміхнула ся і показала его очима Гани, а відтак обі стали ему приглядати ся, бо бавило їх то лице, не мов зеркало, або водна площа, в котрій відбивае ся всьо, що лиш наблизить ся до неї.

Нині, коли пригадую собі такі вечери, не можу оперти ся розжалобленю. Богато филь на воді, а облаків на небі уплило від того часу, а однако крилата память заєдно пересувае мені перед очима подібні образи сільского двора, тихої літної ночи і такої згідливої родини, любячої ся, щасливої; старий, посивілий ветеран оповідае там о давних пригодах житя; у молодих горять очи, дальше одно личко як польовий цьвіт.... Гей, богато филь на воді а облаків на небі уплило від того часу.

Тимчасом вибила десята година. Селим зірвав ся, бо мав приказ вертати на ніч до дому. Ми постановили, що ціле товариство відпровадить его ще аж до хреста, стоячого на кінци липової улиці, коло другого закрута, а я верхом ще дальше, бо аж до луки. Рушили ми отже всі крім Казя, що вже добре розіспав ся.

(Дальше буде.)

Рух поїздів зелізничних

важний від 1-го мая 1900, після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольового, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·15	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{18}/_5$ до $^{16}/_9$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$.
	6·13	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5 55		„ Чернівців
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.23	„ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$ що дня, а від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в неділю і сьвята
	7·24	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{30}/_6$ і від $^{15}/_8$ до $^{10}/_9$.
	8·50	„ Брухович від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).